

temale ei annud, waid ise omal nõul kätki walmistafime.

Meie olime nüüd esimesed kulla otsijad ja wõisime loota, wäga rikaks saada, kui lugu pikemalt sedawiisi edasi lähels. Pärast lõppetatud pääwa tööd olime meie enamiste teiste kullaotsijate seltsis õhtul, kus aeatwiitels mõnda nalja tehti; iseäranis kentsakas näitas meile Indianeri rahwa tantsime. Ehk küll pääwa töö raske oli ja liikmeid murdis, siiski ei pannud meie seda waewa tähele. Alalisest kumargile seismisest lähwad reie luud tuumaks ja langeds, ja käed, mis ühtepuhko wee sees märjad seisawad, lõhkewad palawal päikese paistel, et libedat walo teewad. Aga leitut kasu wästo ei wõinud meie neid ädasi suureks arwata. Edespidi, kui meil juba rohkestes kulda forjatud oli, ei läinud meie pärast lõunat enam tööle, waid jäime puhkama, misteised kullaotsijad nismoti tegiwad. Küll oli imelik seda firjut rahwa ulka näha, mis siin üheskoos, otsekui rügement jõekaldal laagris oli. Mõningad magasid puie warjul ehk oma wanrite al, teised telkides ja osmikudes; teised jälle suitsetasid tubakad ja westsid magusat jutu; mõned lappisid ja kohendasid riideid, mõningat istusid tule ääres ja walmistasid endale rooga. Kaa leidsin ma ühe suurema telgi, mis firikuts, oli ehitatud ja kus sees üks Missiõnär ulga rahwale jutlust tegi.

23mal Jaani kuu pääwal pärast lõunat juhtus mul suur õn töö juures. Mina lükasin praego

muda unnikuuse koto, mis kätkisest tahtsin wiisata, kui üks pähli suurune kulla tomp mino silma puutus, mis üle kaks loodi kaalus. Kullaotsijate seadust mööda saab leidja omale, mis tema enne mullast leiab, kui muld kätki saab pandud, ja mis rassem kui pool loodi kaalub. Kõik muu leitud kuld saab ühewõrraliselt nii mitmesse osasse jagatud, kui mehi tööl on. Meie pere oli seitsme ingeline, sellepärast jagasime peetud kulda seitsme jao sisse. Meie wõisime nõuaks, et kuus pääwa iga nädalas tööd tegime ja seismendamal puhkasime. Mõned teised tegiwad kaa pühapäawal tööd.

Mis meie pääwa tööl leidsime, seda jagasime weel selsamal õhtul, et igaüks oma osa kätte sai. Aga kullaotsija kannab oma wara alati oma juures, mis temal taskutega laia nahkwoõ sees seisab; seda woõd ei wõtta tema pääwal ega dösel niude ümbert lahti; sest et rahata ostjaid wäga palju siin ümberringi liikumas on, kes hää melega teise kulla koormad imustawad fergitada. Aga mööda läks kullaotsijate selts siin kohal wäga paksuks, sest et rahwast igapäaw uest peale tungis, ja mito tarbliko tööriista meil ärrawarastati. Meie pidasime isekeskis nõun, teise kohta siit tül maad eemale minna, kus weel nii palju rahwast koos ei olnud. Aga mida kaugemale meie jõudsime, seda fartlikumaks läks meil lugu. Kulda leidsime meie küllalte, ja oleksime wõinud ülerikaks saada, kui meil fartust waenlaste pärast ei oleks olnud, kes alati wiltofilma meie wara peale luurisid. Juba oli mito kulla otsija rööwlite kätte oma elo kullaga tükis müünud. Suur